

Överklagande ingett den 18 augusti 2021 av Europeiska kommissionen av den dom som tribunalen (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 9 juni 2021 i mål T-47/19, Erhverv mot kommissionen

(Mål C-508/21 P)

(2022/C 2/18)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: B. Stromsky, T. Maxian Rusche)

Övriga parter i målet: Dansk Erhverv, Danmarks Naturfredningsforening, Förbundsrepubliken Tyskland, Interessengemeinschaft der Grenzhändler (IGG)

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva domslutet i den överklagade domen,
- pröva mål T-47/19, Danske Erhverv/kommissionen och ogiltigförklara avsnitt 3.3 i det omtvistade beslutet (¹),
- förplikta sökanden i första instans att ersätta rättegångskostnaderna i målet om överklagande, och
- besluta att varje part och intervenient ska bära sina rättegångskostnader i målet i första instans.

Grunder och huvudargument

Första grunden: Tribunalen gjorde en felaktig rättslig bedömning då den fann att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras i sin helhet såvitt avsåg den enda grundens tredje del. Detta konstaterande strider mot artikel 264 FEUF såsom den artikeln tolkats av domstolen i domen i målet kommissionen/Département de Loiret och mot proportionalitetsprincipen.

I domen i målet kommissionen/Département de Loiret tolkade domstolen artikel 264 FEUF på följande sätt: (²)

”... enbart det faktum att förstainstansrätten anser att sökandens talan om ogiltigförklaring kan bifallas, såvitt avser en grund som sökanden åberopat till stöd för den, inte per automatik ger förstainstansrätten möjlighet att ogiltigförklara den angripna rättsakten i dess helhet. Ogiltigförklaring av rättsakten i dess helhet kan inte ske om det tydligt framgår att nämnda grund endast avser en viss aspekt av den omtvistade rättsakten och därför endast ger stöd för att ogiltigförklara en del av densamma.”

I det aktuella fallet riktades den tredje delen av den enda grund som sökanden i första instans åberopat endast mot ett av de tre beslut som sammanförts till en rättsakt i det omtvistade beslutet, närmare bestämt mot det beslut i vilket det slogs fast att praxis att inte påföra böter till följd av gränsbutikernas underlåtenhet att ta ut pant på dryckesburkar inte involverade användning av statliga medel och därför inte utgjorde statligt stöd. Grundens tredje del riktades inte mot de övriga besluten i vilka det slogs fast att underlåtenheten att ta ut pant och mervärdesskatt på den icke erlagda panten inte involverade användning av statliga medel och därför inte utgjorde statligt stöd.

Andra grunden: Tribunalen har dels underlåtit att ge en motivering dels gett en motsägelsefull motivering när den fann att de tre besluten inte kunde särskiljas från varandra.

Tredje grunden: Tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den slog fast att de tre besluten inte kunde särskiljas från varandra. Det finns nämligen inget samband mellan de tre åtgärder som är föremål för bedömning i de tre besluten. I synnerhet kan det inte anses att underlåtenheten att påföra böter är direkt och automatiskt kopplad till underlåtenheten att ta ut pant och mervärdesskatt. Påförande av böter kan eventuellt påverka gränsbutikernas beteende, eller också har böter ingen sådan verkan. Gränsbutikerna kan bestrida böterna vid behörig domstol och även i fortsättningen låta bli att ta ut pant (och mervärdesskatt på det icke uppburna pantbeloppet). Den omständigheten att pant inte tas ut medför i vart fall ingen förlust av statliga medel, eftersom pengarna uteblir i ett pantsystem som drivs helt privat, utanför all statlig kontroll.

(¹) Beslut C(2018) 6315 final av den 4 oktober 2018 om statligt stöd SA.44865 (2016/FC) – Tyskland – Påstått stöd till förmån för butiker för dryckesförsäljning belägna vid den tyska gränsen.

(²) Dom kommissionen/Département de Loiret, C-295/07 P, EU:C:2008:707, punkt 104.